

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121010745
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3121010745.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Beáty Javorkovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 03. marca 2022 prejednal sťažnosť prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín v trestnej veci odsúdeného

Y. D.,

nar. XX.X.XXXX v W., trvale bytom R., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody llava,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 6Pp/168/2021 zo dňa 14. decembra 2021 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátorky zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 2T/23/2014 zo dňa 2.7.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/66/2016 zo dňa 26.10.2016, bol Y. D. uznaný vinným v bode 1 zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a), b) Tr. zák. s použitím ust. § 138 písm. a) Tr. zák., § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pretože dňa 18.10.2013 približne o 23.05 hodine v obci X., okres W. na križovatke ulice X. mája a miestnej komunikácie bez označenia, pristúpil k maloletej X. Y., nar. XX.X.XXXX, idúcej so svedkom J. J., ktorej k pravej strane krku priložil kuchynský nôž značky Solingen s drevenou rúčkou a dĺžkou čepele 12 cm a vyzval ju, aby bola ticho a aby vypla mobilný telefón, pričom maloletú držiac okolo krku odviedol do domu číslo XX/XX, do ktorého šiel s nimi dobrovoľne aj svedok J., v ktorom maloletej vulgárne nadával, následne vyzval svedka J., aby z domu odišiel, pričom maloletej v odchode z domu zabránil pod zámienkou, že sa s ňou musí ešte rozprávať, v bode 2 zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. s použitím ust. § 139 písm. a) Tr. zák., pretože následne po skutku opísanom v bode 1 dňa 18.10.2013 približne o 23:40 hodine v obci X., okres W., v dome číslo XX/XX pristúpil k maloletej X. Y., nar. XX.XX.XXXX, ktorú napriek jej nesúhlasu vyzliekol donaha, zhodil ju na posteľ, zvalil sa na ňu a napriek odporu maloletej, ktorá styk odmietala a rukami sa ho pokúšala zo seba odtlačiť, vykonal na nej sulož.

Bol za to odsúdený podľa § 199 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 37 písm. h), m), 38 ods. 2, 7, 41 ods. 1, 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 11 rokov, 6 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením súdu prvého stupňa bol odsúdený Y. D. podľa § 66 ods. 1, 2 Tr. zák. v spojení s § 415 ods. 1 Tr. por. podmienene prepustený z výkonu vyššie uvedeného trestu odňatia slobody (I.) Podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. súd určil odsúdenému skúšobnú dobu na 2 roky a súčasne nariadil probačný dohľad nad odsúdeným na 1 rok. Zároveň odsúdenému v čase probačného dohľadu podľa § 51 ods. 4 písm. a) Tr. zák. uložil zákaz priblíženia k poškodenej X. Y., nar. 16.5.1996, na vzdialenosť kratšiu ako 5 metrov (II.).

Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote sťažnosť prokurátorka, ktorú zahlásila do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Prokurátorka písomne dôvodila, že absentuje materiálna podmienka pre podmiennečné prepustenie. Poukázala najmä na obsah hodnotenia odsúdeného zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody, pričom tu bolo konštatované, že odsúdený iba čiastočne spĺňa podmienky na podmiennečné prepustenie, a preto nebolo odporúčané jeho podmiennečné prepustenie. Prokurátorka ďalej namietala, že súd prvého stupňa nedostatočne vyhodnotil rizikové faktory odsúdeného, ktorý aj z pohľadu predchádzajúcich odsúdení mal možnosť preukázať zmenu svojho správania, avšak túto nevyužil, a teda pôsobenie na odsúdeného najmä výkonom trestu nespĺnilo zákonom predpokladaný účel, ktorý by svedčil o jeho snahe po náprave a polepšení sa. Z obsahu hodnotenia rovnako vyplýva, že u odsúdeného je stredné riziko sociálneho zlyhania a menej priaznivej resocializačná prognóza. Poukázala tiež na fakultatívnosť podmiennečného prepustenia, keď nie je automaticky udeľovanou odmenou za relatívne dobré správanie vo výkone trestu odňatia slobody bez ohľadu na účel trestu. Prokurátorka vyslovila názor, že u odsúdeného nie je možné dôvodne predpokladať, že v budúcnosti povedie riadny život. Navrhla uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť a podľa § 66 ods. 1, 2 Tr. zák. žiadosť odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietnuť.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval v súlade s ustanovením § 415 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí. Odsúdený tu mal možnosť aj v prítomnosti svojho obhajcu sa vyjadriť k svojmu správaniu sa vo výkone trestu odňatia slobody, tak aj k vedeniu svojho života po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.

Súd prvého stupňa na verejnom zasadnutí vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré mu umožňovalo rozhodnúť, či odsúdený spĺňa podmienky uvedené v §§ 66 a 67 Tr. zák. pre podmiennečné prepustenie. Formálna podmienka v podobe výkonu potrebnej dĺžky trestu odňatia slobody sa riadila ustanovením § 67 ods. 1 Tr. zák. Podľa tohto ustanovenia osoba odsúdená za zločin môže byť podmiennečne prepustená až po výkone 2/3 trestu odňatia slobody. Odsúdený túto formálnu podmienku splnil dňa 29.3.2020.

Ďalej z podrobného písomného odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa vyplýva, že tento sa dôsledne zaoberal aj splnením materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1 Tr. zák. Skúmal teda, či u odsúdeného možno konštatovať polepšenie a zároveň, či od neho možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Odsúdený polepšenie preukazoval v priebehu celého výkonu trestu odňatia slobody, keď už aj počas výkonu väzby neboli zaznamenané žiadne nedostatky, správanie a vystupovanie bolo na požadovanej úrovni, nariadenia príslušníkov rešpektoval, bol nekonfliktný, plnil si svoje pracovné povinnosti. Senát nadriadeného súdu tu poukazuje na to, že odsúdený nebol ani raz disciplinárne potrestaný, pričom bol disciplinárne sedemkrát odmenený. Taktiež postupne až v priebehu výkonu trestu odňatia slobody odsúdený začal zaujímať kritickejší postoj k spáchanej trestnej činnosti, postupné priznávanie si svojho zlyhania a následnej ľútosti so spáchaným trestným činom.

Súd prvého stupňa v prospech odsúdeného taktiež správne vyhodnotil, že tento síce má sedem (správne šesť) záznamov, pretože siedmy záznam sa týka odsúdenia o podmiennečné prepustenie z ktorého ide) záznamov v Registri trestov, avšak v piatich prípadoch už boli odsúdenia zahladené. Súčasne je senát nadriadeného súdu toho názoru, že ani predchádzajúce odsúdenia, ktoré má zahladené, necharakterizujú osobu odsúdeného ako takú, ktorá aj po vykonaní pomerne dlhého trestu odňatia slobody, by stále vzbudzovala obavu, že bude ďalej na slobode páchať trestnú činnosť.

K sťažnostným námietkam prokurátorky senát nadriadeného súdu uvádza, že rizikový faktor v podobe trestnej minulosti odsúdeného, táto okolnosť (recidíva) pri hodnotení tohto rizika síce má dôležitý význam. Posledné odsúdenie má pritom odsúdený z roku 2009, pričom trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov vykonal v roku 2010, teda tri roky pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti. V prejednávanej veci je však potrebné tiež uviesť, že Y. Dunka dvakrát na verejnom zasadnutí svoje

konanie oľutoval a je si plne vedomý svojho zlyhania. V konečnom dôsledku do určitej miery v prospech odsúdeného senát nadriadeného súdu vyhodnotil aj tú okolnosť, že odsúdenému z uloženého trestu odňatia slobody takmer vo výmere 10 rokov zostávalo vykonať už len trest vo výmere 1,5 roka. Pritom k podmiennečnému prepusteniu odsúdeného prakticky došlo dva roky po tom, čo odsúdený splnil formálnu podmienku pre podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Závažnosti spáchanej trestnej činnosti pritom dal súd prvého stupňa dostatočný výraz v tom, keď odsúdenému pri podmiennečnom prepustení určil skúšobnú dobu 2 roky s probačným dohľadom na 1 rok. Týmto došlo do určitej miery aj k zohľadneniu záverov príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody, ktorý podmiennečné prepustenie odsúdeného neodporučil z dôvodu stredného rizika sociálneho zlyhania a menej priaznivej resocializačnej prognózy. Pokiaľ aj prokurátorka odsúdeného Y. D. dávala do popredia represívnu zložku trestu z dôvodov opakovaného páchania trestnej činnosti k tomu je potrebné uviesť, že táto zložka trestu bola vyjadrená už v pôvodných odsudzujúcich rozhodnutiach, pričom pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení vo veci konajúce súdy musia dospieť k vlastnému rozumnému záveru, že odsúdený po podmiennečnom prepustení bude viesť riadny život. Opakovane pritom senát nadriadeného súdu pripomína, že odsúdený z uloženého trestu vykonal takmer 8 rokov. Je preto možné dospieť k záveru, že po vykonaní tak dlhého trestu môže dôjsť k dovŕšeniu nápravy odsúdeného aj na slobode.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.